Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 19

GEGUŽĖ - BIRŽELIS

2012

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek kainuoja Aplinkraštis. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie įvairiausiais būdais padėtų jam plėsti Jėzaus karalystę: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Švč. Mergelei Marijai suteikta galia sieloms

Kiekvienam praktikuojančiam katalikui yra žinomos gegužinės pamaldos bei Švč. Mergelės Marijos šventės ir įprastos maldos Jai. Ypač gegužės mėnesį mes meldžiamės Marijai, kalbėdami Rožančių ir Švč. Mergelės Marijos litaniją, ir, pagal seną paprotį, namuose puošiame Jos paveikslą žaliomis šakelėmis, gėlėmis ir susirenkame prie jo maldai. Labai svarbu giliai suprasti priežastis, kodėl mes Jai skiriame ypatingą garbinimą bei pamaldumą, pranokstantį pagarbą visiems kitiems šventiesiems.

Kai Dievo Sūnus panoro ateiti į pasaulį, per arkangelą Gabrielių Jis kreipėsi į Mariją. Įsikūnijimas įvyko tik gavus Jos sutikimą. Marija yra kaip Dievo vartai į pasaulį ir todėl, dėl laisvo Dievo nuosprendžio, Jo bendradarbė išganymo darbe. Pagal Dievo nuosprendį mes gavome Atpirkėją tik per Mariją, ir atpirkimo darbas bei viskas, kas nuo jo priklauso, pradedant Bažnyčios įsteigimu, buvo atlikta Jai bendradarbiaujant ir tarpininkaujant. Marija yra kiekvieno malonės būklėje esančio žmogaus ir visos Bažnyčios dvasinė motina. Ji pagimdė Bažnyčios galvą, kuri yra Kristus, Ji gimdo ir jos narius.

Kadangi Dievas niekada nesikeičia, tai kiekvieną malonę atskiram žmogui Jis suteikia per Mariją, taip pat ir Bažnyčios atnaujinimas Šventojoje Dvasioje neįvyks be Marijos tarpininkavimo.

„Per Švenčiausiąją Mergelę Mariją Jėzus Kristus atėjo į pasaulį, per ją jis turi ir karaliauti pasaulyje.“[1] Todėl visų mūsų akys žiūri į Mariją su viltimi pagaliau išvysti mūsų dabar

---

[1] Šv. Liudvikas Grinjonas de Monforas, *Traktatas apie tikrąjį pamaldumą Šventajai Mergelei*, Auksinė knyga, nr. 1, p. 11.

taip paniekintą Bažnyčią prisikėlusią iš mirties miego ir nugalėjusią priešus, norinčius ją sugriauti iš išorės ir iš vidaus, ir vėl šviečiančią Dievo garbei bei sielų išganymui.

Bet neužtenka tik žiūrėti į Mariją, reikia Ją karštai prašyti, reikia Jai atiduoti visas savo jėgas ir paaukoti savo gyvenimą. Jeigu Dievo priešai kovoja nesiliaudami, nesiskųsdami skausmu, vargu ar darbu, jeigu jie aukoja gyvybę blogiui, kodėl mes negalėtume paaukoti Dievui nors menkiausio dalyko?

Bet grįžkime prie mūsų temos ir pasvarstykime Marijos galią.

Dievas norėjo ne tik atlikti išganymo darbą Jai tarpininkaujant, Jis nori per Ją formuoti išrinktųjų sielas. Sielų formavimas taip pat yra Jos motinystės dalis.

Marija niekada nenustoja dovanoti Dievui Tėvui tikrų vaikų, Dievui Sūnui gyvų narių, Šventajai Dvasiai dorybėmis papuoštų šventovių.

Dievas Tėvas nori, kad Marija visuomet pasiliktų Jo vaikuose ir suteiktų jiems dieviškosios gyvybės. Jis nori, kad Ji būtų jų motina, kaip Jis pats yra jų tėvas. Jis duoda dieviškosios malonės gyvybę tik per Mariją. Niekas negali turėti Dievo savo tėvu, neturėdamas Marijos savo motina. Todėl šventieji rašė, kad būti abejingam Marijai ir Jos nemylėti yra amžinojo pasmerkimo ženklas. „Dievas Tėvas nepasakė Marijai apsigyventi juose, nes jie – Ezavo."[1]

Dievo Sūnus kiekvieną dieną nori atnaujinti įsikūnijimą savo nariuose per Mariją. „Pranokdamas save patį ir visa, ką čia sakau, šventasis Augustinas teigia[2]*, jog visi paskirtieji, idant atitiktų Dievo Sūnaus paveikslą, šiame pasaulyje yra paslėpti Švenčiausiosios Mergelės įsčiose, ten saugomi,*

---

[1] Šv. Liudvikas Grinjonas de Monforas, *Traktatas apie tikrąjį pamaldumą Šventajai Mergelei*, Auksinė knyga, nr. 30, p. 21.
[2] *De Virg.*, l. 1, c. 6; *De Symb. ad catech.*, serm. 4.

maitinami, išlaikomi ir ugdomi gerosios Motinos, kol ji pagimdo juos šlovei po mirties – ji yra tikroji jų gimimo diena, kaip teisiųjų mirtį vadina Bažnyčia. O malonės paslaptie, nežinoma atmestiesiems ir menkai pažįstama paskirtiesiems!"[1]

Dievas Šventoji Dvasia formuoja išrinktuosius, mistinio Kristaus Kūno (Bažnyčios) narius, Marijoje, kaip formavo Jėzaus fizinį kūną Jos įsčiose. Sielų pašventinime Jis remiasi Marija, kuri visuomet pasilieka Jo Sužadėtine. Siela, kurioje yra įsišaknijusi Marija, yra tuo vaisingesnė, kuo Marija daugiau jai vadovauja. Jos vaisiai primena Mariją, sielos dorybės suteikia panašumo į Ją. Tokiose sielose įvyksta naujos Sekminės. Jos yra Marijos triumfas žemėje.

Padarykime išvadas.

Kaip Marija galėtų duoti dieviškosios gyvybės ir Dievui Tėvui naujų vaikų, jeigu Ji neturėtų jiems tikros galios ir autoriteto?

Kaip Marija galėtų duoti mistiniam Kristaus Kūnui naujų narių ir juos formuoti, maitinti, ginti, tobulinti bei vesti į amžinąjį gyvenimą, jeigu Ji neturėtų nenuginčijamų teisių į juos?

Kaip Marija galėtų formuoti Šventajai Dvasiai naujų šventovių, pasižyminčių šventumu, jeigu Ji neturėtų galios sielos vidinėms paslaptims, kur gyvena Šventoji Dvasia?

Marija negalėtų įvykdyti visų tų dalykų, jeigu Ji neturėtų ypatingos galios ir nebūtų, kaip yra iš tikrųjų, išrinktųjų motina, jų valdovė ir karalienė. Jos rankose yra galia vesti juos vidiniu malonės keliu, kol jie įeis į dangišką laimę ir šlovę.

Šita valdžia sieloms yra vienintelė tokia malonė ir Dievo suteikta privilegija. Siela yra skirta Dievui. Tik Jis kaip Kūrėjas ir Atpirkėjas turi teisę nenaudodamas jėgos įeiti į sielas ir vesti

---

[1] Šv. Liudvikas Grinjonas de Monforas, *Traktatas apie tikrąjį pamaldumą Šventajai Mergelei*, Auksinė knyga, nr. 33, p. 22.

jų protą ir valią į gėrį. Žmogaus laisvės triumfas yra laisvai pasiduoti Dievo vadovavimui. Šventumas yra ne kas kita, kaip sąmoningas ir norus buvimas harmonijoje su dieviškuoju Mokytoju.

Dievas, nuo nieko nepriklausydamas savo nuosprendžiuose, norėjo leisti Marijai dalyvauti savo galioje sielos vidui. Savo nuožiūra Ji įeina ten, kur niekas be sielos sutikimo negali įeiti, ir nepažeisdama jos laisvės, padaro savo geradarybes ten, kur vadovauja laisva žmogaus valia ir kur yra jo širdies paslaptis.

„Per Švenčiausiąją Mergelę Mariją Jėzus Kristus atėjo į pasaulį", per Mariją Jis pašventina sielas, per Ją „jis turi ir karaliauti pasaulyje"[1] *bei paruošti antrąjį savo atėjimą.*

Tęskime išvadas.

Jeigu yra taip, kaip rašo šv. Liudvikas, tada mes negalime padaryti nieko geresnio dėl savo sielos išganymo ir savo laimės, kaip pasiaukoti Marijai su viskuo, kas esame ir ką turime. Tai yra geriausias kelias norint rasti savo vietą Dievo plane. Nėra kito kelio, kur mūsų gyvenimas galėtų duoti gausesnių ir tikresnių vaisių.

Jeigu taip yra, tada kvieskime visus, kuriuos mylime, pasiaukoti Marijai, o jeigu neįmanoma, paveskime juos Marijai savo maldomis, prašydami, kad Ji juos trauktų prie Dievo, saugotų ir gintų. Dievui nėra negalimų dalykų. Tą patį galime pasakyti apie Marijos prašymus dėl sielų ir apie Jos globą. Marijos globa ir užtarianti galia nežino beviltiškų atvejų.

Dabar mes suprantame, kad pamaldumas Marijai nėra pagrįstas kažkokiais maldingų žmonių jausmais, bet realybe, Dievo malonių tvarka, tuo keliu, kuriuo pats Dievas norėjo eiti.

---

[1] Šv. Liudvikas Grinjonas de Monforas, *Traktatas apie tikrąjį pamaldumą Šventajai Mergelei*, Auksinė knyga, nr. 1, p. 11.

Mes suprantame, kad pamaldumas Marijai yra reikšmingas ne tik pavieniams žmonėms, bet ir visai Bažnyčiai. Kuo daugiau ir sąmoningiau žmonės sems iš šito malonės kanalo, tuo greičiau įvyks tikras Bažnyčios atsinaujinimas.

Jaunimo tikėjimas ir dorovė būtų daug stipresnė, jeigu jis nebūtų masiškai vežamas į protestantišką Taize vienuolyną, ugdantį religinį indiferentizmą, jeigu čia, Marijos žemėje, atsirastų kunigų, kurie suburtų prie Marijos, kurie skatintų gyventi vadovaujantis Jos skaistumo ir Jėzaus meilės pavyzdžiu, kurie padėtų Jai pavesti visą savo gyvenimą ir rodytų didvyrišką ištikimybės kelią.

Ar pavadinimu „Marijos žemė" nenorima pasakyti, kad Lietuva ypatingu būdu yra Marijos nuosavybė ir pavesta Jos globai? Ar šitas pavadinimas neįpareigoja ypač karštai tarnauti Jėzui per Mariją ir rūpintis Kristaus bei Marijos garbe? Ar mūsų ateitis, laimė ir šalies gerovė nepriklauso nuo ištikimybės šiam uždaviniui? Ir, pagaliau, ar mes neprarasime paskutinės vilties, jeigu užmiršime Mariją?

Lietuva atrodo vėl nepriklausoma, bet iš tikrųjų yra nelaisvėje. Praeities didvyrių, laisvės kovotojų, garbinimas atrodo kaip pavojinga ironija, matant, kad beveik niekas iš šių kovotojų, kaip, deja, ir didžioji Bažnyčios dalis, nebesistengia vaduoti Lietuvos iš neskaistumo, pinigų, ambicijų ir slaptų jėgų vergovės. Tyla pasitarnauja blogiui. Jaunimas negali, o kartais ir nenori žinoti, kur veda mūsų padėtis.

Atsinaujinimas ateis tik per Mariją. Jai duota pergalė prieš visą pragaro galią. Mes turime grįžti pas Mariją ir susirinkti po Jos vėliava.

Mes patys turime eiti į priekį, gyventi visiškai pasiaukodami Marijai ir karštai prašyti, kad Ji visus, o ypač jaunimą, trauktų prie savęs.

Mes gyvename apsisprendimo laikotarpiu. Marija turi mus stiprinti, nes kova ilga ir ypač skausminga, o kai kurie iš tų,

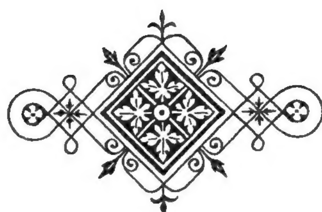
kurie turėtų stovėti Marijos pusėje, užmigo ir nebemato tikrojo priešo.

Norinčius rasti saugų kelią per Mariją, kviečiame dalyvauti marijinėse rekolekcijose, kurios remiasi šv. Liudviko Grinjono de Monforo raštais apie tobulą pamaldumą Jai.

Kviečiame dalyvauti ir šv. Ignaco rekolekcijose, ypač tuos, kurie dar nė karto jose nedalyvavo.

Jūsų Kristuje

Kun. Josef Persie

REKOLEKCIJOS

PAGAL ŠV. IGNACĄ

Penkios dienos tam, kas svarbiausia gyvenime

Koks mano gyvenimo tikslas? Kaip išgelbėti savo sielą? Kaip atlikti gerą gyvenimo išpažintį? Kaip tvarkyti savo gyvenimą pagal šį tikslą? Kaip Kristaus pavyzdys rodo man kelią? Kaip giliau pažinti tikėjimą? Kokia mano vieta Bažnyčioje? Kodėl katalikų tikėjimas teisingas?

Vyrams: liepos 2–7 d.
Moterims: liepos 16–21 d.

***

MARIJINĖS REKOLEKCIJOS

„Galiausiai aš garsiai pareiškiu, kad perskaitęs beveik visas knygas apie pamaldumą Švenčiausiajai Mergelei ir bičiuliškai pasikalbėjęs su švenčiausiomis bei išmintingiausiomis pastarųjų laikų asmenybėmis, neišgirdau ir nesužinojau nieko panašaus į mano norimą apibūdinti pamaldumo Šventajai Mergelei praktiką, reikalaujančią iš sielos daugiau pasiaukojimo Dievui, išvalančią ją pačią ir jos savimeilę, kuo ištikimiausiai išlaikančią ją malonėje ir malonę joje, kuo tobuliausiai ir lengviausiai suvienijančią ją su Jėzumi Kristumi ir galiausiai pašlovinančią Dievą, pašventinančią sielą ir naudingą artimui.

Kadangi šio pamaldumo esmė slypi viduje, kurį jis turi formuoti, ne visi supras jį vienodai: kai kurie sustos prie to, kas jame išoriška, bet toliau nebeis, ir tokių bus daugiausia; kai kurie, labai nedaugelis, įžengs į jo vidų, bet palypės tik vieną laiptelį. Kas užkops į antrą? Kas pasieks trečią? Galiausiai kas ten pasiliks? Tik tas, kuriam Jėzaus Kristaus Dvasia atskleis šią paslaptį ir nuves ten kaip labai ištikimą sielą, kad ji galėtų daryti pažangą iš dorybės į dorybę (Ps 83, 8), iš malonės į malonę, iš šviesos į šviesą iki pat virtimo Jėzumi Kristumi ir iki pat jo amžiaus žemėje bei šlovės danguje pilnatvės (Ef 4, 13).“

Šv. Liudvikas Grinjonas de Monforas, Auksinė knyga, nr. 118–119

Liepos 30 – rugpjūčio 4 d.

Visos rekolekcijos vyks Kaune, Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1. Norinčius dalyvauti rekolekcijose, prašome kreiptis į priorato kunigus tel.: (8–37) 345357, 8–618–12953 arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

Apie dvasios pasiryžimą arba apie rekolekcijas[1]

I. Reikia jomis naudotis

Dvasios pasiryžimas arba rekolekcijos yra pasišalinimas nuo įprastų dienos pareigų ir užsiėmimas vien tik sielos reikalais. Rekolekcijos geriausiai padeda pasiekti sielos šventumą. Per rekolekcijas siela nusišalina nuo aplinkybių, vedančių į nusidėjimus. Nusišalinusi siela geriau pažįsta save, tai yra savo silpnybes, ir suranda būdų, kaip jų atsikratyti. Pagaliau per rekolekcijas Dievas dažniau prakalba į sielą ir jai atidaro savo malonių šaltinius. Žmonių triukšmas, kuriame tau tenka kasdieną gyventi, dažnai nuslopina Dievo balsą. Per rekolekcijas Dievo balsas pasiekia tavo širdį ir ją sujaudina. Rekolekcijų vaisiai yra tokie, kad Dievo malonės sujudinta siela ima tinkamiau mąstyti apie išganymą; susigraudinusi dėl nedoro gyvenimo, ima gailėtis už kaltes, ragina save atgailai, padaro šventų pažadų pataisyti savo gyvenimą. Tau, tai skaitančiam, ne mažiau už kitus reikia sustiprinti dvasią. Būdamas užimtas kasdieniais savo pašaukimo rūpesčiais, neturi laiko sutelkti minčių ir pamąstyti apie sielos išganymą. Rekolekcijos duoda progą sustiprinti savo dvasią. Prisimink pirmąsias savo dvasinio gyvenimo dienas. Kiek toli esi nuo tų dienų šventumo atsilikęs! Kas sugrąžins tau pirmykštį šventumą, jei ne rekolekcijos? Sielos, aukščiausiai pakilusios šventume, kasdien apmąsto savo darbus, kasdien daro šventus pasiryžimus, nuolatos jaučia sielos priešus ir prieš juos apsiginkluoja. Ką gi galima pasakyti apie ne tokias tobulas ir šventas sielas? Joms labai reikalingos rekolekcijos, kad galėtų geriau pasiruošti kovai su sielos priešais! Dievas tave šaukia jas atlikti. Klausyk Jo balso! Skubėk prie Jo malonių šaltinio!

II. Reikia jomis naudotis tinkamai

Dievas daug ką yra tau skyręs. Bet tai, ką skyrė, nori tau suteikti tik per šias rekolekcijas. Neuždaryk savo širdies Jo balsui ir

---

[1] Ištrauka iš Jean Chapuis knygos *Kiekvienos metų dienos apmąstymai*, p. 184.

troškimams. Pats skubėk prie Jo ir pirmasis pulk į Jo prieglobstį. Jeigu to nepadarysi, jeigu ir per šias rekolekcijas, kaip ir per kitas, jeigu ir šitame darbe, kaip ir kituose, būsi apsileidęs, tai, pasakyk, kokios naudos turėsi iš rekolekcijų? Atsimink, ką esi pasižadėjęs per paskutiniąsias savo rekolekcijas. Ar tokios gyvenimo permainos iš tavęs laukė Dievas? Jeigu nesinaudosi Dievo malonėmis, tai ir su tavimi Dievas pasielgs ne kitaip, kaip su neištikimu Jeruzalės miestu. Šios rekolekcijos gali būti paskutinės tavo rekolekcijos! Gal nuo tų rekolekcijų priklauso tavo amžinybė! Ar norėtum, kad jos būtų paskutinis tavo darbas, pasmerkiantis tave amžinajai pražūčiai? Kiek dvasios maisto iš rekolekcijų sėmė šv. Ignacas, šv. Karolis Boromiejus, šv. Pranciškus, šv. Teresė ir daug kitų šventųjų! Su tokiomis mintimis eik ir tu į rekolekcijas! Neužsiimk niekuo kitu, kaip tik tikėjimo tiesų apmąstymu. Daryk tai, ko reikalauja rekolekcijų dvasia. Pats Dievas tau padės atlikti tai, kas sunku ir nepakeliama.

„Iš tikrųjų toli toli nulėkčiau; apsigyvenčiau tyruose." (Ps 55, 8)

Bendrosios pastabos apie šv. Mišias[1]

Šv. Mišios yra mūsų kulto centras. Tai didis Bažnyčios turtas ir brangus Išganytojo palikimas. Bažnyčia, vertindama šv. Mišių auką, Šv. Dvasios pamokyta ir panaudodama apaštalų laikų tradicijas, sukūrė šv. Mišių Aukai tarsi gražius rėmus, paskirdama jai gražiausias ceremonijas. Šv. Mišių esmė yra nesudėtinga ir nedaug ko reikalaujanti: mažas duonos kiekis, šiek tiek vyno, lašas vandens ir konsekracijos žodžiai, kurie susideda iš kelių sakinių. Tikrai maža kas reikalinga. Šv. Mišių auka yra švenčiausias Bažnyčios turtas. Šv. Mišių laikymas ir dalyvavimas jose yra kilniausias, koks tik gali

---

[1] Prel. J. Naujokas, *Šv. Mišių Auka*, 1935 m. Vilkaviškis.

būti žmogaus gyvenime, veiksmas. Bažnyčia, gerbdama šv. Mišias, apsupo jas gražiausiomis apeigomis. Labai rūpestingai ji visa tai nustatė ir įsakė laikytis. Ištisi amžiai tobulino šitas ceremonijas. Į šv. Mišių apeigas yra įdėta tiek daug minčių, ten glūdi tiek gilios prasmės, kad norint šv. Mišias pažinti, jas suprasti ir išgyventi, būtina jas studijuoti. Pagarba, dėkojimas ir meilė ragino Bažnyčią gražinti tą Auką. Šv. Mišių ceremonijų pažinimas nėra lengvas, o tinkamas jų išgyvenimas yra dar sunkesnis.

Šv. Mišios yra katalikų religingumo centras. Religinis žmogaus gyvenimas yra ne kas kita, kaip dalyvavimas Kristaus dvasioje ir Jo gyvenime. Tas dalyvavimas Kristaus gyvenime ir Jo dvasioje geriausiai pasireiškia šv. Mišių laikyme ir klausyme. Dalyvavimas šv. Aukoje suteikia žmogui Kristaus dvasios. Iš šv. Mišių patiriame, kokios buvo Jo mintys, norai, darbai ir gyvenimas. Šv. Auka moko, kaip reikia garbinti Dievą ir kaip nusilenkti Jo valiai. Dievą mes čia išgyvename kaip mūsų minčių, norų, kalbų ir darbų centrą. Toks buvo ir Viešpaties Jėzaus gyvenimas. Šv. Mišios yra geriausias žmogaus auklėtojas, jeigu tik žmogus supranta jų vertę ir moka jas išgyventi.

Šv. Mišių laikymas bei klausymas nėra tik privatus dalykas, nėra tik maldų kalbėjimas, bet tikras dalyvavimas viešojoje aukoje, kurios didžiausias vaisius yra šv. Komunija. Žmogus, klausydamas šv. Mišių, jungiasi su visa Bažnyčia, su kunigu, laikančiu šv. Mišias, ir, pagaliau, su Išganytoju, aukojančiu už mus save patį. Viešpats Jėzus šv. Mišiose sudabartina (repraesentare) tai, ką buvo padaręs per Paskutinę vakarienę. Viešpats Jėzus čia aukojasi pats su visomis savo gyvenimo paslaptimis, dorybėmis ir maldomis. Klausydami šv. Mišių, mes garbiname vieną Dievą Švč. Trejybėje, reikšdami Jam meilę, pagarbą ir atsidavimą. Šv. Mišios ragina aukotis ir mus pačius, kad galėtume tiksliau suprasti Kristaus pasiaukojimą. Šv. Mišiose kunigas kalba maldas visų žmonių vardu. Žodis „mes“ yra vartojamas beveik be išimties. Tikintysis, kalbėdamas liturgines maldas, yra raginte raginamas ištikimai tarnauti Dievui, ir tą reikalą jis pats gyvai pajaučia. Visos maldos ir ceremonijos jungia žmogų su Kristumi. Šv. Mišios jungia mus su besiaukojančiu Kristumi, su visais šventaisiais danguje, su kovojančia žemėje Bažnyčia ir su

skaistykla. Šv. Auka iš esmės yra bendruomenės auka. Atskiras žmogus yra sujungiamas su visais, su visa Dievo šeima ir su Kristumi, aukščiausiu kunigu; čia jis atsiduoda Dievui.

Atskiras žmogus bendrauja su visais šventaisiais, su jų gyvenimo grožiu ir naudojasi jų maldomis, nuopelnais ir pavyzdžiu. Gražu, gera ir naudinga yra jungtis su šventaisiais. Jungdamiesi su jais, mes galime naudotis jų maldomis, nuopelnais, dorybėmis, jų atgailomis, išsižadėjimais, Dievo ir artimo meile, jų darbais ir kentėjimais. Visa tai, tarpininkaujant Kristui, mes galime aukoti Dievui kaip savo nuosavybę ir auką. Tokia auka yra Dievui maloni, nes ji susideda iš dorybių, iš nekaltybės, nuolankumo ir artimo meilės. Tyra Dievo Motinos, apaštalų, kentėtojų, išpažinėjų ir mergelių auka, esant su jais vienybėje, drauge tampa ir mūsų auka. Šita mintis nėra tik gražūs žodžiai, bet yra Bažnyčios mintis[1]. Būdami vienybėje su šventaisiais, naudojamės ir jų gėrybėmis.

Šv. Mišios jungia mus su visa Bažnyčia žemėje. Tos pačios mintys, tie patys geri norai ir pastangos mus visus sujungia, kai susirinkę klausome šv. Mišių. Šita mintis gražiai ir aiškiai išoriniu būdu pasireikšdavo pirmaisiais krikščionybės amžiais. Ką vienas aukodavo, tai priklausė visiems ir drauge tai būdavo visų auka, nes visi joje dalyvaudavo. Šita mintis taip pat yra išreikšta ir liturgijoje[2].

Šv. Mišiose sueiname į artimiausius santykius su Viešpačiu Jėzumi – mūsų Auka.

Jis atsiduoda mums pats su visais savo turtais. Jis duoda mums savo dorybes, maldas, savo klusnumą, nusižeminimą, visus nuopelnus, savo kūdikystės, savo slaptojo ir viešojo gyvenimo turtus, savo kentėjimus, taip pat ir savo palaimintojo gyvenimo turtus. Visa tai Jis teikia mums, o mes tai aukojame Dievui kaip savo dovanas. Ši mintis yra išreikšta maldose po konsekracijos: *Unde et memores, Supra quae, Supplices.*

---

[1] Šv. Kotrynos Sienietės sekretoje pasakyta: *ascendant ad te, Domine, quas in Beatae Catharinae solemnitate offerrimus, preres et hostia salutaris, virgineo fragrans odore.*

[2] V sekmadienio po Sekminių sekretoje pasakyta: *ut quod singuli obtulerunt ad honorem nominis tui, cunctis proficiat ad salutem.*

Katalikų charizminis atsinaujinimas[1]

Kun. Scott Gardner

PROBLEMOS ESMĖ

Katalikų mokymas apie malonę

Turbūt malonės koncepcijos srityje charizmininkai labiausiai nutolsta nuo katalikiškosios doktrinos ir atskleidžia pagrindinę visos savo klaidų sistemos šaknį. Kaip minėta anksčiau, charizmininkai iškelia būtinybę, kad malonės priėmimą (arba bent „atėjimą") sieloje lydi juntamas reiškinys. Kitaip tariant, krikščionys, kurių sielose Dievas tikrai veikia, visada jaučia Jo veikimą. Tai yra visiškai neteisinga.

Pašvenčiamoji malonė, kuri „pašventina sielą", „apdovanoja sielą antgamtiniu grožiu", „daro teisų žmogų Dievo draugu,.. Šventosios Dvasios šventykla,.. Dievo vaiku,.. [ir] suteikia jam teisių į dangaus paveldėjimą"[2], yra visiškai sielos nejaučiama. Tai neatmeta ypatingo dieviškojo apreiškimo individui apie jo malonės būklę, bet toks apreiškimas, be abejo, priklauso neįprastiems ir nėra normalus, kaip tvirtina charizmininkai. Kaip sakoma Tridento Susirinkime:

„Kiekvienas, kai susimąsto apie save ir savo paties silpnumą bei nepajėgumą, te su baime ir nuogąstavimu rūpinasi savo buvimu malonėje, *nes niekas negali žinoti su neklaidingu tikėjimo tikrumu, kad jis turi Dievo malonę* [išskirta]."[3]

Žinoma, Dievas gali suteikti juntamų veikiamųjų malonių (nors tikrai ne visas veikiamąsias malones reikia pajusti) kam Jis nori, bet net ir veikiamųjų malonių pajutimas nėra *sine qua non*. Kadangi daug dabartinių malonių yra juntamos ir charizmininkai reikalauja

---

[1] Straipsnis pirmiausia publikuotas 1998 m. kovo mėn. žurnale *Angelus*. Straipsnio pabaiga. Pradžia 16 *Aplinkraščio* numeryje.
[2] Ludwig Ott, *op. cit.*, p. 257–259, visur.
[3] Kaip cituoja Denziger, *op. cit.*, † 802.

malonės jutimo, rezultatas yra tas, kad jie painioja pašvenčiamąją malonę su veikiamąja malone, iš tiesų paneigdami pirmąją.

Praktinis pašvenčiamosios malonės neigimas reiškia paneigimą katalikų mokymo apie nuteisinimą (kaip neklaidingai išreikšta Tridento Susirinkimo kanonuose) ir apie Švenčiausiosios Trejybės išorinį veikimą, kuris bus aptartas vėliau. Tegul nelieka nepastebėtas šito dalyko svarbumas. Teisingai buvo pasakyta, kad atrodytų nereikšmingos klaidos principuose veda į dideles klaidas išvadose. Taigi primygtinis charizmininkų reikalavimas jausti malonę yra pagrindinė visos klaidų sistemos šaknis.

Katalikų mokymas apie charizmas

Negalima neigti, kad Dievas kai kuriems žmonėms kartais suteikia juntamas veikiamąsias malones, net nepaprastus reiškinius. Tikros charizmos, buvusios ankstyvojoje Bažnyčioje, yra šių nepaprastų reiškinių pavyzdžiai. Vienas iš didžiausių charizmininkų paklydimų yra bandymas kažką nepaprasto padaryti įprastu – netgi reikalingu visiems (žr. ankstesniame tekste).

Malones, kurias Dievas duoda žmogui, galima suskirstyti į keletą kategorijų. Vienas iš padalijimų yra tarp vadinamosios *gratia gratis data* (laivai suteiktos malonės) ir *gratia gratum faciens (malonės, kuri teikia malonumą).* Pirmoji, dažnai vadinama „neatlygintina malone“, reiškia tas malones, kurios yra suteiktos tam tikriems asmenims dėl kitų išganymo. Šiai kategorijai priklauso tokios ypatingos malonės dovanos kaip charizmos (pranašystės, stebuklų dovana, kalbų dovana... plg. 1 Kor 12, 8 ir kiti punktai), kunigo konsekracijos galia, [ir] hierarchinė jurisdikcijos galia. Šių dovanų turėjimas nepriklauso nuo jų turėtojo asmeninės moralinės galvosenos... [1]

Gratia gratum faciens vartojama apibūdinti asmeninio pašventinimo malonei, duodamai visiems žmonėms; į šią kategoriją patenka tiek pašvenčiamoji malonė, tiek veikiamoji malonė, kuri paruošia asmenį nuteisinimui. Šios malonės, skirtingai nuo neatlygintinų malonių, būtinos visiems. Šv. Tomas Akvinietis,

---

[1] Ludwig Ott, *op. cit.*, p. 221.

nurodydamas šį skirtumą, abi malonės kategorijas nagrinėja savo veikalo *Summa* dviejose atskirose dalyse II-IIæ, pavadintose „Traktatas apie malones“ ir „Traktatas apie įstatymus kai kuriems vyrams“. Pastarajame aptariamos charizmos.

Įdomu pastebėti, kad šv. Tomas niekada nekalba apie charizmas kaip apie šiuolaikinius reiškinius. Jis kalba apie jas tik minėdamas apaštalų laikus. Išsamių teologinių šių reiškinių paaiškinimų ieškokite jo kūriniuose.

Iš esmės tikros charizmos buvo dovanos, kurios leido ankstyvajai Bažnyčiai greitai plisti iki žinomo pasaulio pakraščių ir įsitvirtinti dar iki apaštalų mirties. Kaip nurodyta anksčiau, ir kaip išaiškinta Pauliaus Antrajame laiške korintiečiams, dovanų tikslas buvo sukurti Bažnyčią, o ne pašventinti tuos, kuriems buvo suteiktos dovanos.

Glosolalija, kalbėjimas kalbomis, buvo duota tam, kad Evangelija būtų paskelbta visiems nepriklausomai nuo jų kalbos. Pranašystės, išgydymai, stebuklai ir t. t. buvo skirti įrodyti Bažnyčios reikalavimų teisėtumui ir skatinti atsivertimams. Bažnyčiai pasiekus moralinį universalumą, tokių reiškinių poreikis baigėsi dėl kelių priežasčių: Bažnyčią sudarė visų tautybių žmonės, ir Bažnyčia per trumpą laiką įrodė besanti tikroji religija.

Tas pats argumentas šiandien gali būti pateiktas siekiant paneigti tikrų charizmų buvimą mūsų laikais. Kadangi Bažnyčia dabar yra tiek morališkai, tiek ir fiziškai universali, kiekvienoje tautoje turinti savo žmonių, net dvasininkų, kam Evangelijai skelbti reikalinga *glosolalija*? Kadangi Bažnyčia jau 2000 metų yra tikroji religija, ką dar jai reikėtų įrodyti? Šv. Augustinas sako:

„Šventoji Dvasia ir dabar yra gaunama, bet niekas nekalba visų tautų kalbomis, nes pati Bažnyčia jau kalba visų tautų kalbomis, o kiekvienas, kuris nepriklauso Bažnyčiai, negauna Šventosios Dvasios.“[1]

Kita vertus, šv. Tomas pripažįsta galimybę, kad galima bjauri, velniška tikrųjų charizmų karikatūra, kurią skaitytojas gali ištyrinėti:

---

[1] Šv. Augustinas, *Traktatas* XXXII, In Joan.

• II-IIæ q172 a 5: Ar iš demonų ateina pranašystės? (atsakymas: taip);

• II-IIæ q 172 a 6: Ar demonų pranašai gali išpranašauti tiesą? (atsakymas: taip);

• II-IIæ q 178 a 2: Ar piktieji gali daryti stebuklus? (atsakymas: taip).

Gerai žinoma, kad velnias ir jo demonai gali daryti nepaprastus dalykus, kurie atrodo kaip stebuklai neatsargiems žmonėms, kaip pasakojama istorijoje apie burtininką Simoną ir jo „stebuklingą" levitaciją, demaskuotą šv. Pauliaus. Todėl labai pavojinga priimti bet kokį nepaprastą reiškinį kaip iš pirmo žvilgsnio dievišką. Didysis mistikas, Bažnyčios daktaras Kryžiaus Jonas, taip dažnai cituojamas modernistinių dvasinių „guru" ir jų nesuprastas, taip pasakė apie tariamuosius asmeninius jo amžininkų patiriamus „apreiškimus iš Dievo":

„Aš labai bijau to, kas vyksta mūsų laikais. Jei kokia nors siela po neilgos meditacijos išlaiko atmintyje ką nors iš tų posakių, jie bus nedelsiant pakrikštyti kaip atėję iš Dievo, ir darydama tokią prielaidą, ji sako: „Dievas man pasakė", „Dievas man atsakė". Tačiau tai nėra taip, bet, kaip mes atkreipėme dėmesį, šie asmenys patys dažnai yra savo pasakymų autoriai."[1]

„Per troškimą juos priimti atidaromos durys velniui. Velnias gali apgauti žmogų kitais bendravimo būdais, kuriuos jis gali meistriškai sugalvoti ir parodyti kaip tikrus. Kaip sako apaštalas, jis gali pasiversti „šviesos angelu" (2 Kor 11, 14)... Nepriklausomai nuo šių supratimų priežasties, žmogui visada gera juos atmesti užsimerkus. Jeigu jis to nepadarys, įsileis velniškos kilmės suvokimus ir suteiks galių velniui primesti jo bendradarbiavimą. Ne tik šių, bet ir kitų velniškų apreiškimų vis daugės, o apreiškimai iš Dievo pamažu bus nutraukti, tad galiausiai visi ateis iš velnio ir nė vieno nebeateis iš Dievo. Taip atsitiko daugeliui neapdairių ir neinformuotų žmonių."[2]

Iš tiesų mūsų Viešpats Jėzus Kristus įspėja Bažnyčią apie pavojų priimti tariamuosius stebuklus pagal jų išorę:

---

[1] Šv. Kryžiaus Jonas, *Kopimas į Karmelio kalną*, II knyga, 29 sk.
[2] Šv. Kryžiaus Jonas, *op. cit.*, II knyga, 11 sk.

„Atsiras netikrų mesijų ir netikrų pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti, jei įmanoma, net išrinktuosius.“ (Mt 24, 24)

Daug labiau išblaivinantis Jo įspėjimas:

„Ne kiekvienas, kuris man šaukia: „Viešpatie, Viešpatie!“ įeis į dangaus karalystę, bet tik tas, kuris vykdo mano dangiškojo Tėvo valią. Daugelis man sakys, anai dienai atėjus: „Viešpatie, Viešpatie, argi mes nepranašavo tavo vardu, argi neišvarinėjome demonų tavo vardu, argi nepadarėme daugybės stebuklų tavo vardu?!“ Tuomet jiems pareikšiu: „Aš niekuomet jūsų nepažinojau. Šalin nuo manęs, jūs nedorėliai!“ (Mt 7, 21–23)

Katalikų mokymas apie Švenčiausiąją Trejybę

Žinoma, šiame straipsnyje yra neįmanomas kruopštus dogminis Švenčiausiosios Trejybės aiškinimas, tačiau, siekiant suvokti charizmininkų klaidų rimtumą, svarbu suprasti vadinamąsias išorines misijas. Misija, arba siuntimas, suponuoja siuntėją, siunčiamąjį ir vietą, į kurią jis siunčiamas. Kalbant apie siuntėją ir siunčiamąjį, teologai kalba apie paskirtį Dievo Tėvo kaip To, kuris siunčia, Dievo Sūnaus kaip To, kuris yra išsiųstas ir siunčia, ir Dievo Šventosios Dvasios kaip To, kuris yra išsiųstas, bet nesiunčia. Katalikiška Švč. Trejybės doktrina moko, kad visi išoriniai Švenčiausiosios Trejybės veiksmai yra bendri visiems trims dieviškiesiems Asmenims. Kalbant apie vietą, į kurią vienas iš dieviškųjų Asmenų siunčiamas, turi būti aišku, kad, nors Dievas yra visoje Visatoje, Jo buvimo būdas tam tikroje duotoje vietoje pasikeičia, kai siunčiamas vienas iš dieviškųjų Asmenų.

Išorinė Švenčiausiosios Trejybės misija yra dviejų rūšių: regimoji ir neregimoji. Asmuo, pas kurį siunčiamas dieviškasis Asmuo, nejaučia neregimosios misijos, regimoji misija yra jaučiama. Neregimoji misija prasideda po pašvenčiamosios malonės padovanojimo, ir jos tikslas yra Dievo apsigyvenimas teisiojo sieloje. Šventajame Rašte paprastai apsigyvenimas priskiriamas viduje

gyvenančiai Šventajai Dvasiai, bet su Šventąja Dvasia Tėvas ir Sūnus taip pat ateina gyventi į teisiųjų sielas[1].

Regimoji Šventosios Dvasios misija apima tokius jaučiamus reiškinius, kaip Jos pasirodymas balandžio pavidalu per Viešpaties krikštą, Jos nusileidimas ugnies liežuvių pavidalu ant apaštalų per Sekmines ir tikros charizmos Bažnyčioje apaštalų amžiuje. Savo prigimtimi regimoji misija yra trumpalaikė[2]. Neregimoji misija yra vykdoma suteikiant pašvenčiamąją malonę, tai paprastai vyksta vertai priimant sakramentus:

„Bet svarbiausias Šventosios Dvasios darbas yra sielų pašventinimas per malonę... Tai vyksta per sakramentus, o ypač per Sutvirtinimo sakramentą Šventoji Dvasia suteikia savo malones ir dovanas.“[3]

Taigi primygtinis teigimas, kad malonės turi būti juntamos, paneigia pašvenčiamąją malonę, taip pat paneigia ir neregimąją Šventosios Dvasios misiją ir sumenkina sakramentus: iš išaukštintų įprastų malonės kanalų jie tampa tik bažnytinėmis apeigomis, kurių vaidmuo yra papildomas greta juntamo „Šventosios Dvasios krikšto“ įkrikščioninimo procese (žr. ankstesniame tekste).

Katalikų mokymas apie pašvenčiamąją malonę ir valią

Katalikų doktrina moko, kad pašvenčiamoji malonė, kurią charizmininkai neigia, yra dalyvavimas dieviškajame gyvenime. Mąstant apie šį faktą, turi būti vengiama dviejų kraštutinumų. Pirmasis yra ta racionalistinė klaida, kuri mato dalyvavimą dieviškajame gyvenime tik kaip moralinę vienybę su Dievu, žmogui imituojant Jo tobulumus. Kitas kraštutinumas yra kvietistinė, panteistinė idėja, kad siela yra sunaikinta ir perkeista į dieviškumą. Tai yra logiška charizminių idėjų apie valią baigtis, kaip buvo aprašyta anksčiau.

---

[1] Ludwig Ott, *op. cit.*, p. 74.
[2] Šv. Tomas Akvinietis, *Summa Theologica*, I q 43 a 7.
[3] Abbe A. Boulenger, *loc. cit.*

Katalikai žino, kad malonė tobulina prigimtį jos negriaudama. Dievas teigiamai formuoja sielą pagal Savo atvaizdą ir įtraukia ją į Savo dieviškąjį gyvenimą galia, pranokstančia visas sukurtas sielos galias, naudodamas sukurtas galias, kurios laisvai bendradarbiauja su dieviškąja valia. Nėra nei pagirtina, nei būtina sunaikinti valią, ji turi būti sušvelninta padedant malonei ir nukreipta Dievo valios link.

Kalbėdamas apie valią ir Šventosios Dvasios veikimą žmogaus sieloje, popiežius Pijus XII apibendrina katalikų poziciją:

„Ne mažiau nutolusi nuo tiesos yra pavojinga klaida tų, kurie iš paslaptingos mūsų sąjungos su Kristumi stengiasi išvesti tam tikrą nesveiką kvietizmą. Jie priskirtų visą dvasinį krikščionių gyvenimą ir jų pažangą dorybėse vien dieviškosios Dvasios veikimui, atmesdami ir nepaisydami mūsų bendradarbiavimo. Žinoma, niekas negali paneigti, kad Jėzaus Kristaus Šventoji Dvasia yra šaltinis, iš kurio antgamtinė galia srūva į Bažnyčią ir jos narius. Nes „Viešpats suteiks malonę ir šlovę“, – sako psalmininkas. Bet kad žmonės turėtų nuolat daryti gerus darbus, kad jie turėtų karštai siekti malonės ir dorybės, kad jie turėtų stengtis nuoširdžiai siekti krikščioniškojo tobulumo aukštumų ir kartu geriausiomis savo galiomis skatintų kitus siekti to paties tikslo, – viso to dangaus Dvasia nenori atlikti, nebent tik jei jie prideda savo dalį kasdiene uolia veikla. „Dieviškosios malonės suteikiamos ne tiems, kurie miega, bet tiems, kurie budi“, – sako šv. Ambraziejus. Jei mūsų mirtingo kūno nariai stiprėja ir auga juos mankštinant, tai daug labiau tai tinka socialiniam Jėzaus Kristaus kūnui, kur kiekvienas atskiras narys išlaiko asmeninę laisvę, atsakomybę ir elgesio principus. Dėl tos priežasties tas, kuris sakė: „Jau gyvenu nebe aš, bet Kristus gyvas manyje“, kartu nedvejodamas teigė: „Jo [Dievo] malonė manyje nėra bevaisė, bet aš triūsiau sunkiau nei jie visi: ne aš, bet Dievo malonė su manimi.“ Visiškai aišku, kad šiuose klaidinguose mokymuose mūsų aptariama paslaptis yra nukreipta ne į tikinčiųjų dvasinę pažangą, tačiau į jų apgailėtiną pražūtį.“[1]

---

[1] Popiežius Pijus XII, *Mystici Corporis*. Žr. *Bažnyčios Mokymas*. I knyga.

Nepaneigiamas prieštaravimas

Pateikus šias charizmines idėjas ir palyginus jas su katalikų mokymu, turėtų būti aišku, kad koks bebūtų atskirų asmenų požiūris į Bažnyčią ir Tikėjimą, CCR, kaip visuma, nėra katalikiškas judėjimas, bet velnio apgaulė. Eilinis charizmininkas gali neigti, kad jis klaidingai supranta malonę, Šventosios Dvasios, Švenčiausiosios Trejybės išorinę misiją, tačiau sąmoningas savo proto ir valios atsisakymas jo numanomas klaidas daro aiškiomis.

Charizminis mąstymas lygiuojasi į ankstesnių dienų Bažnyčios klaidas ir atvirai žavisi protestantizmo erezijomis. Charizmininkų palaikoma Bažnyčios Magisteriumo evoliucijos idėja užtikrina, kad jie apsigins nuo visų tokių nepagrįstų kaltinimų, kurie čia buvo iškelti „pašiepiant mąstymą iki Vatikano II Susirinkimo“. Jų beveik protestantiškas tradicijos nepaisymas nuves juos į Biblija paremtą apgynimą vadinamųjų charizmų, kurias jie gavo, žinoma, skandalingai priėmę neva sakramentines nekatalikų apeigas, kurias atliko eretikai.

Tai, kad dvasininkai nepasmerkė CCR, įeis į istoriją kaip XX a. amaras tokiu pat mastu, kaip Vatikano II Susirinkimo nesugebėjimas pasmerkti komunizmo. Iš tikrųjų galima teisėtai stebėtis, ar charizmininkų „dvasia“ ragina laikytis to paties, kaip „Vatikano II Susirinkimo dvasia“, t. y. pasaulio dvasios.

Katalikų atsakymas: apologetika

Kadangi charizmininkų įsitikinimai ir praktikos yra neabejotinai paremtos erezija, galima teisėtai suabejoti ortodoksiškumu tų, kurie priklauso judėjimui. Žinoma, tik Dievas gali teisti sielas, bet negalima, remiantis vadinamaisiais labdaros motyvais, ortodoksiškais vadinti tų, kurių veiksmai ir žodžiai turi erezijos tvaiką. Tai daryti būtų neteisybė ir melas, prilygstantis tiems, kurie laikosi religinio indiferentizmo požiūrio.

„Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių“, – sakė mūsų Viešpats apaštalams (Mt 7, 20). Iš nuodingų charizminio judėjimo vaisių kiekvienas gali matyti jam būdingą nesuderinamumą su katalikybe ir rimtą pavojų, kurį jis kelia tikėjimui. Nežiūrint į aukšto rango dvasininkų neišmanymą ar bendradarbiavimą, reikia pripažinti tiesą

apie judėjimą ir pavojus, kuriuos jis kelia nesuskaičiuojamai daugybei sielų.

Žinoma, net jei stebuklingai pasikeistų Bažnyčioje vyraujantys vėjai, ortodoksų dvasininkų ir pasauliečių pareiga kovoti su CCR amaru turi išlikti. Apologetinis gynimas turi būti trejopas:

• Katalikai privalo studijuoti, kad geriau pažintų savo tikėjimą, ypač sritis, kurias puola charizmininkai, ir sukurti stiprų, objektyvų, liturginį pamaldumą, paremtą šiuo tikėjimu, o ne paguodos patirtimi.

• Katalikai turi mandagiai atsisakyti dalyvauti bet kokiose diskusijose apie vadinamųjų charizmų šiuolaikinėje Bažnyčioje ortodoksiškumą. Tikri argumentai gali būti pateikiami tik remiantis bendraisiais principais, o apgaulė arba išsisukinėjimas šiuo svarbiu klausimu neves į artėjimą prie tiesos, kaip aiškiai parodo šiandieniai katalikų ir protestantų „dialogai“.

• Katalikai turi žinoti ir sugebėti paprastais terminais pateikti teisingą Bažnyčios mokymą apie sakramentus, malonę, valią, prigimtį, Bažnyčios misiją ir Šventosios Dvasios dovanas. Tie charizmininkai, kurie laiko save ortodoksais ir tikrai nori žinoti tiesą, klausysis. Tiems, kas atsisako klausytis, šiuo metu atrodo tinkamiausi Augustino žodžiai:

„Kodėl tiesa gimdo neapykantą, ir priešu žmonėms yra virtęs Tavo vyras, beskelbiąs tiesą, o tuo tarpu žmonės myli laimingą gyvenimą, kuris yra džiaugimasis tiesa? Nebent dėl to, kad žmonės taip myli tiesą, jog kurie kitką myli, norėtų, kad tai, ką jie myli, būtų tiesa ir kadangi nenorėtų paklysti, nenori, kad būtų įrodyta juos suklydus.“[1]

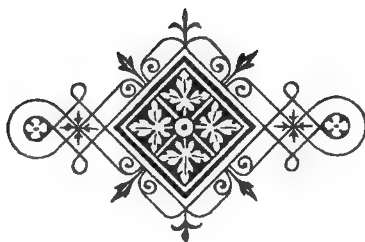
SANTRAUKA

Katalikų charizminis judėjimas yra amaro graužiamas medis, vedantis nuodingus vaisius, velnio pasodintas tarp protestantų ir persodintas į Bažnyčią po Vatikano II Susirinkimo. Šiuolaikinių dvasininkų kliedesiai jį palaistė, o katalikų kunigų ir pasauliečių tinkamo formavimo trūkumas nuvalė ir patręšė dirvą, kurioje jis

[1] Šv. Augustinas, *Išpažinimai,* 10 knyga, 23 skyrius.

išaugo. Vis daugiau žmonių kasmet valgo jo mirtinus vaisius, ypač gresia pavojus lengvai pažeidžiamam jaunimui, taip trokštančiam gilaus Dievo pažinimo ir antgamtinio jausmo, kurio jam neduoda posusirinkiminė Bažnyčia. Vaikų karta auga galvodama, kad charizmininkai yra visiškai normalūs katalikai ar net pranašesni už kitus katalikus.

Šis vaisius tikrai yra sunaikinimo sėkla ir vienas iš pavojingiausių vaisių, pasiūlytų žmogui nuo to laiko, kai gyvatė pasiūlė pirmąjį vaisių pirmajai Ievai. Te Naujoji Ieva, Švenčiausioji Mergelė Marija, kuriai buvo duota galia sutrinti žalčio galvą, užtaria Bažnyčią ir išlaisvina pasaulį nuo pražūties, kurioje jis dabar atsidūrė dėl katalikų charizminio judėjimo.

Kai Dievas kūrė mamą

Gerasis Dievas nusprendė sukurti... Motiną. Ištisas šešias dienas triūsė be atvangos. Atskridęs angelas nusistebėjo: „Tiek daug laiko ji iš tavęs atima, ką?“

Dievas atsakė: „Taip, bet juk žinai, kokia ji turi būti? Atspari vandeniui, bet ne iš plastmasės... joje turi būti 180 judančių dalių, kurias būtų galima pakeisti... ji privalo veikti išgėrusi vien kavos puodelį ir nesustoti, jei dvi dienas nevalgė... jos bučinys turi išgydyti bet ką: ir sulaužytą koją, ir nusivylimą meile... be to, jai reikia šešių porų rankų.“

Angelas pakreipė galvą ir nepatikliai sumurmėjo: „Šešių porų?“

„Rankos – tai dar nėra pats sudėtingiausias dalykas, – paaiškino gerasis Dievas. – Sunkiau padaryti tris poras akių, be kurių neįmanoma įsivaizduoti mamos.“

„Tiek daug?“

Dievas aiškino toliau: „Viena pora tam, kad klausdama: „Ką ten darote, vaikai?“, matytų, kas dedasi už durų, nors jau ir taip viską žino. Antra akių pora jai reikalinga pamatyti tai, ko neturėtų matyti, bet privalo žinoti. Ir trečioji – kad pažiūrėtų į nusikaltusį vaiką, kai jam sako: „Suprantu, bet vis tiek tave myliu.“

„Viešpatie, – angelas švelniai palietė jo ranką, – eik miegoti. Tęsi darbą rytoj...“

„Negaliu, – atsakė Viešpats. – Jau beveik baigiau. Ji jau gali pagyti pati, jei susirgo, moka pagaminti pietus šešiems asmenims, teturėdama kilogramą mėsos, sugeba

išlaikyti po dušu devynerių metų vaiką.“

Angelas smalsiai iš visų pusių apžiūrėjo motinos figūrą. „Gal ji pernelyg švelni“, – suabejojo.

„Bet ir ištverminga! – atkirto Viešpats griežtai. – Tu neįsivaizduoji, ką gali padaryti ir iškentėti motina.“

„Ar ji moka mąstyti?“

„Ne tik moka, bet maksimaliai išnaudoja savo proto galias, be to, sugeba puikiai vesti derybas“, – patikino Kūrėjas.

Tą akimirką angelas pasilenkė prie motinos ir palietė pirštu jos skruostą.

„Kažkas iškrito“, – tarė atsigręžęs į Dievą.

„Niekas neiškrito, – pataisė jį Viešpats. – Tai ašara.“

„O kam jos reikia?“

„Ašara išreiškia džiaugsmą, liūdesį, nusivylimą, skausmą, vienatvę ir išdidumą.“

„Tu genijus!“ – sušuko angelas.

Mąsliai šypsodamasis Dievas pridūrė: „Tiesą pasakius, tą daiktelį į jos akis įdėjau ne aš.“

Dievas nesukūrė ašarų. Kodėl jas sukuriame patys?

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)
Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA
Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

IV knyga. Modernizmas
Kietas viršelis, 332 p. Kaina 25 Lt.

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti
Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)
Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę“. MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto
Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS
Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS
Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?
Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais
80 p. Kaina 3 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE
32 p. Kaina 7 Lt.

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ
Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės
Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

Jean Chapuis. KIEKVIENOS METŲ DIENOS APMĄSTYMAI
Kietas viršelis, 575 p. Kaina 35 Lt.

Numatoma išleisti

Serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“

V knyga „Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“

VI knyga „Apie liturgiją“ (Serija bus tęsiama.)

Liturginis kalendorius

Gegužė

1 d. A – **Šv. Juozapas Darb., Švč. M. Marijos Sužadėtinis, išp.** – I klasė.
2 d. T – Šv. Atanazas, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
3 d. K – Eilinė diena; šv. Aleksandro I, pop., Evencijaus ir Teodulo, kankinių, ir šv. Juvenalio, vysk. ir išp., minėjimas. *Kunigų ketvirtadienis.*
4 d. P – Šv. Monika, našlė – III klasė. *Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.*
5 d. Š – Šv. Pijus V, pop. ir išp. – III klasė. *Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.*
6 d. S – IV sekmadienis po Velykų – II klasė. ***Motinos diena.***
7 d. Pr – Šv. Stanislovas, vysk. ir kank. – III klasė.
8 d. A – Eilinė diena – IV klasė.
9 d. T – Šv. Grigalius Nazianzietis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
10 d. K – Šv. Antoninas, vysk. ir išp. – III klasė; šv. Gordijono ir Epimacho, kank., minėjimas.
11 d. P – Šv. Pilypas ir Jokūbas, apaštalai – II klasė.
12 d. Š – Šv. Nerėjas, Achilas ir Domicelė, merg., bei Pankratas, kank. – III klasė.
13 d. S – V sekmadienis po Velykų – II klasė.
14 d. Pr – Eilinė diena – IV klasė; šv. Bonifaco, kank., minėjimas.
Mažosios litanijos arba maldavimai (Kryžiaus dienos).
15 d. A – Šv. Jonas Krikštytojas Salietis, išp. – III klasė. *Mažosios litanijos.*
16 d. T – Žengimo į dangų vigilija – II klasė. *Mažosios litanijos.*
17 d. K – Viešpaties Žengimas į dangų (Šeštinės) – I klasė.
18 d. P – Šv. Venantas, kank. – III klasė.
Prasideda pasiruošimo Sekminėms novena – „Veni Creator“.
19 d. Š – Šv. Petras Celestinas, pop. ir išp. – III klasė; šv. Pudencijonos, merg., minėjimas.
20 d. S – Sekmadienis po Žengimo į dangų – II klasė.
21 d. Pr – Eilinė diena – IV klasė.
22 d. A – Eilinė diena – IV klasė.
23 d. T – Eilinė diena – IV klasė.
24 d. K – Eilinė diena – IV klasė.
25 d. P – Šv. Grigalius VII, pop. ir išp. – III klasė; šv. Urbono I, pop. ir kank., min.
26 d. Š – Sekminių vigilija – I klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
27 d. S – Sekminių sekmadienis – I klasė.
28 d. Pr – Pirmadienis Sekminių oktavoje – I klasė.
29 d. A – Antradienis Sekminių oktavoje – I klasė.
30 d. T – Sekminių metų ketvirčio diena – I klasė.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
31 d. K – Ketvirtadienis Sekminių oktavoje – I klasė.

Birželis

1 d. P – Sekminių metų ketvirčio diena – I klasė.
Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
2 d. Š – Sekminių metų ketvirčio diena – I klasė.
Nekaltosios Marijos Širdies šeštadienis.
Patariamas pasninkas ir susilaikymas nuo mėsiškų valgių.
3 d. S – I sekmadienis po Sekminių, Švenčiausiosios Trejybės šventė – I klasė.
4 d. Pr – Šv. Pranciškus Karačijolas, išp. – III klasė.
5 d. A – Šv. Bonifacas, vysk. ir kank. – III klasė.
6 d. T – Šv. Norbertas, vysk. ir išp. – III klasė.
7 d. K – Švenčiausiojo Kristaus Kūno šventė (Devintinės) – I klasė.
Kunigų ketvirtadienis.
8 d. P – Eilinė diena – IV klasė.
9 d. Š – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė; šv. Primo ir Felicijono, kankinių, minėjimas.
10 d. S – II sekmadienis po Sekminių – II klasė.
11 d. Pr – Šv. Barnabas, apaštalas – III klasė.
12 d. A – Šv. Jonas Fakundas, išp. – III klasė; šv. Bazilido, Kirino, Naboro ir Nazarijaus, kankinių, minėjimas.
13 d. T – Šv. Antanas Paduvietis, išp. ir Bažn. mok. (Antaninės) – III klasė.
14 d. K – Šv. Bazilijus Didysis, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
15 d. P – Švenčiausiosios Jėzaus Širdies šventė – I klasė.
16 d. Š – Švč. M. Marijos šeštadienis – IV klasė.
17 d. S – III sekmadienis po Sekminių – II klasė.
18 d. Pr – Šv. Efremas Siras, diakonas, išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Morkaus ir Marcelijono, kankinių, minėjimas.
19 d. A – Šv. Julijona Falkonieri, merg. – III klasė; šv. Gervazo ir Protazo, kankinių, minėjimas.
20 d. T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Silverijaus, pop. ir kank., minėjimas.
21 d. K – Šv. Aloyzas Gonzaga, išp. – III klasė.
22 d. P – Šv. Paulinas Nolietis, vysk. ir išp. – III klasė.
23 d. Š – Joninių vigilija – II klasė.
24 d. S – Šv. Jono Krikštytojo Gimimas (Joninės) – I klasė.
IV sekmadienio po Sekminių minėjimas.
25 d. Pr – Šv. Vilhelmas, abatas – III klasė.
26 d. A – Šv. Jonas ir Paulius, kankiniai – III klasė.
27 d. T – Eilinė diena – IV klasė.
28 d. K – Petrinių vigilija – II klasė.
29 d. P – Šv. Petras ir Paulius, apaštalai (Petrinės) – I klasė.
30 d. Š – Šv. Pauliaus, apaštalo, minėjimas – III klasė; šv. Petro, ap., minėjimas.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V 7.15 Šv. Mišios* / 18.15 Rožančius (IV 18.00 Švč. Sakramento adoracija) / 19.00 šv. Mišios.
VI 8.15* / 9.00 šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki Rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku, paprašius kunigo.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Tilvikų g. 12

Sekmadieniais:

16.30 Rožančius.
17.00 Giedotinės šv. Mišios.
Išpažintį galima atlikti iki 16.50 val.

Ketvirtadieniais 18.30 Rožančius.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a. s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a. s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)
Mūsų darbus remiate jūs. Dėkojame!